

THE SON

A man in a dark, knee-length coat stands on a cobblestone street, looking towards a shop window. The sun is setting in the background, casting a warm glow over the scene. The man's reflection is visible in the shop window, which is framed by dark wood. The street is lined with stone buildings, and the overall atmosphere is contemplative and dramatic.

FERDINANDO FREGA

மகன்

THE FAMILY · 13

மூன்று சொற்களே போதுமானதாக இருந்த ஒரு தந்தை — இறுதிச் சடங்குக்குப் பல ஆண்டுகள் கழித்து, அதே அமைதி தன் வாயிலிருந்தே வெளிப்பட்டதை மகன் கேட்ட அந்தக் காலை.

Gillette narrative உங்களை வரவேற்கிறது. நீங்கள் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டசாலி என்று உங்களுக்கு இன்னும் தெரியாது — நீங்கள் ஒன்றைப் பெறப்போகிறீர்கள், அதற்குப் பதிலாக யாரும் உங்களிடம் எதையும் கேட்கவில்லை. இப்போது நீங்கள் என் உலகத்திற்குள் அடியெடுத்து வைக்கிறீர்கள், பிளேடைத் தொடும் அளவுக்கு அருகில். ஆனால் நான் பிளேடுகளை விற்பதில்லை. அந்த ஒன்று என் தாய்க்கு மட்டுமே சொந்தமானது. இது முடியும்போது, நீங்கள் முன்புபோல இருக்கமாட்டீர்கள். நீங்கள் ஏற்கெனவே அடுத்ததைத் தேடிக்கொண்டிருப்பீர்கள். இப்போதைக்கு, இங்கிருந்து தொடங்குங்கள். உங்களுக்கான தருணத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்.

நான் என் தாய்க்குப் பிறந்தேன்; ஒரு மகனாக, அவளைப் போலவே இருப்பதற்கான பல வாய்ப்புகளைச் சுமக்கிறேன். குறைந்தபட்சம் மருத்துவ நூல்கள் அப்படித்தான் சொல்கின்றன, இந்த ஒருமுறை அதை மறுக்க எனக்கு எந்தக் காரணமும் தெரியவில்லை.

ஆயினும் உடல் அம்சங்களுக்கு அப்பால், வேறொன்று இருக்கிறது. பின்னால் வந்துசேரும் ஒன்று. அது ஆண்டுகளின் வழியே, எஞ்சியிருக்கும் தடயங்களில், மற்றவர்கள் தாங்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வதில்

அல்ல, நாம் உண்மையில் யார் என்பதில் தன்னை வெளிப்படுத்துகிறது.

அடையாளம் ஒரு X காரணியுடன் தொடங்கலாம், ஆனால் மரபியல் எங்கே முடிகிறது, மனிதம் எங்கே தொடங்குகிறது என்பது உண்மையில் யாருக்கும் தெரியாது. DNA உடலை விளக்குகிறது. வாழ்க்கை மீதியை விளக்குகிறது.

அறிவுத்திறன் தாயிடமிருந்து வருகிறது என்கிறார்கள். அது உண்மைதான். ஆனால் குணம் சூத்திரங்களின் வழியே மரபாகக் கிடைப்பதில்லை. அது சைகைகள், பழக்கங்கள், தேர்வுகள், மௌனங்கள் வழியே வெளிப்படுகிறது. அறநெறி, மனப்பாங்கு, பாணி, இருப்பு. ஒரு மனிதனின் கண்ணுக்குத் தெரியாத கட்டடக்கலை.

விரைவிலோ தாமதமாகவோ யாரோ ஒருவர் சொல்கிறார்: "அவன் அப்படியே தன் தந்தையைப் போலவே இருக்கிறான்." எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. மிகச் சிலருக்கே புரிகிறது.

எந்த மகனும் முழுமையாகத் தன் தந்தை அல்ல. எந்த மகளும் முழுமையாகத் தன் தாய் அல்ல. ஆச்சரியங்கள் தோன்றுவது ஒருபோதும் நிற்காத ஒரு பெரிய விளையாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் நாம் எல்லோரும். ஆயினும், என் விஷயத்தில், இறுதிப் பதில் எளிமையானதாகத் தோன்றியது. எல்லாமே தந்தையிடமிருந்து வந்தவைதான்.

அந்த நேரத்தியான மனிதர் ஒருபோதும் குரலை உயர்த்தியதில்லை. அவர் பேசும்போது, அது கிட்டத்தட்ட ஒரு பாடலைப் போல ஒலித்தது; இத்தாலிய, பிரெஞ்சு, ஸ்பானிஷ் மொழிகளின் விசித்திரமான

கலவை, கைப்பிடி அளவு சொற்களை மட்டுமே
சுமந்தது. மூன்று சொற்களே பெரும்பாலும்
போதுமானதாக இருந்தன. "நான் இங்கே இருக்கிறேன்."

பல ஆண்டுகளாக நாங்கள் அவற்றை
இயல்பானவையாக எடுத்துக்கொண்டோம். பிறகு
ஒருநாள் சாத்தியமற்றது வந்துசேர்ந்தது.
சாத்தியமற்றதன் முன் நின்றுகொண்டு, அவர்
புன்னகைத்துச் சொன்னார்: "நீங்கள் ஒரு டாலர் மட்டும்
கொடுத்தால் போதும்."

அந்தக் கணத்தில் அவர் உண்மையில் யார் என்று
எங்களுக்குப் புரிந்தது. அவர் என் தந்தை.

ஆனால் அது உண்மையான வெளிப்பாடு அல்ல.
உண்மையான வெளிப்பாடு பல ஆண்டுகள் கழித்து
வந்தது. ஒருநாள் காலை, ஒரு கடினமான சூழ்நிலைக்கு
அதே அமைதியுடன் நானே பதிலளிப்பதைக் கேட்டேன்.
பேசுவதற்கு முன் அதே மௌனம். முடிவெடுப்பதற்கு
முன் அதே புன்னகை. ஒரு கணம், அவர் அறைக்குள்
நுழைந்துவிட்டதைப் போல உணர்ந்தேன். பிறகு
புரிந்தது, அவர் நுழையவே இல்லை. அவர் ஒருபோதும்
போகவே இல்லை.

என்ன எஞ்சியது? பழக்கமான ஒரு முகம். வேறொரு
ஒலியுடன் ஒரு குரல். காலத்தைக் கடந்து இன்னும்
எதிரொலிக்கும் ஓர் ஆளுமை. ஏனென்றால் ஒவ்வொரு
இசைத் துண்டிலும், குரல் மிக முக்கியமானது அல்ல.
ஒலிதான் முக்கியம். நிலைத்து நிற்கும் ஒலி. ஓர்
ஆன்மாவைச் சுமக்கும் ஒலி.

அதுதான் இறுதி ஆச்சரியம். என் தந்தையை என்
நினைவுகளில் தேடியே என் வாழ்நாளைக்
கழித்திருந்தேன். அவர் இத்தனை காலமும் என்

தேர்வுகளுக்குள்ளேயே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்
என்று கண்டுபிடிப்பதற்காக மட்டுமே.

அவர் என் தந்தை மட்டுமே. எப்படியோ, இன்னும்
அப்படியே இருக்கிறார்.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂